

MAJKL MURKOK

OLUJNIK

Deo drugi

ČETVRTA KNJIGA
Sage o Elriku

S engleskog preveo
Aleksandar Marković

**Čarobna
knjiga**

PRVA KNJIGA:
PROKLETSTVO CRNOG MAČA ♦ 7

DRUGA KNJIGA:
OLUJNIK ♦ 163

PROKLETSTVO CRNOG MAČA

*U sećanje na Hansa Stefana Santesona, izuzetno strpljivog i
brižnog urednika koji me je, zajedno s L. Sprejg de Kampom,
ohrabrio tokom pedesetih godina XX veka da počnem da pišem
herojsku fantastiku. Njegov časopis Fantastic Universe prestao je
da izlazi pre nego što sam mogao da pružim svoj doprinos. Uvek
mi je bilo žao zbog toga jer je to bio, po mom mišljenju, jedan od
najboljih časopisa fantastike ikada objavljenih.*

PRVA KNJIGA

KRADLJIVAC DUŠA

*U kojoj Elrik ponovo susreće kraljicu Jišanu i Teleba Karnu od
Pan Tanga i konačno dobija zadovoljenje.*

U gradu po imenu Bakšan, koji beše dovoljno bogat da svi drugi gradovi na severoistoku izgledaju siromašno, jedne noći u krčmi s visokom kulom Elrik, gospodar zadimljenih ruševina Melnibonea, osmehnuo se kao ajkula i suvo našalio sa četvoricom trgovačkih prinčeva koje je, za dan ili tako nekako, nameravao da pretvori u siromahe.

Munglam Došljak, Elrikov saputnik, posmatrao je visokog albina s divljenjem i zabrinutošću. Beše, naime, retko da se Elrik smeje i šali – ali da deli svoje dobro raspoloženje s ljudima trgovačke fele, bilo je dotle nezabeleženo. Munglam je čestitao sebi što je Elrikov prijatelj i zapitao se kakav će biti ishod sastanka. Elrik mu je, kao i obično, otkrio samo mali deo svog plana.

„Potrebne su nam tvoje veštine mačevaoca i čarobnjaka, gospodaru Elriče, i dobro ćemo platiti, naravno, za njih.” Pilarmo, napirlitan, napet i mršav, govorio je u ime četvorice.

„A kako ćete platiti, gospodo?”, učtivo upita Elrik, i dalje se smešeci.

Pilarmove kolege podigoše obrve, pa je čak i njihov glasnogovornik bio pomalo zatečen. Mahnuo je rukom kroz zadimljeni vazduh odaje u kojoj su bila samo šestorica muškaraca.

„U zlatu... dragom kamenju”, odgovori Pilarmo.

„U lancima”, reče Elrik. „Nama slobodnim putnicima nisu potrebni takvi lanci.”

Munglam se nagnu napred iz senki gde je sedeo, sa izrazom lica koji je pokazivao da se nimalo ne slaže sa Elrikovom izjavom.

Pilarmo i ostali trgovci očigledno su i sami bili zaprepašćeni. „Kako onda hoćeš da ti platimo?”

„To ću odlučiti kasnije”, osmehnu se Elrik. „Ali čemu priča o takvim stvarima pre vremena... Šta želite da uradim?”

Pilarmo se nakašlja i razmeni pogled sa svojim ljudima. Oni klimnuše glavama. Pilarmo spusti ton i polako reče:

„Svestan si da je trgovina veoma konkurentna u ovom gradu, gospodarstvu Elriče. Mnogi trgovci se međusobno takmiče da pridobiju mušterije. Bakšan je bogat grad i njegovi žitelji su dobrostojeći, uglavnom.”

„To je dobro poznato”, saglasi se Elrik; imućne građane Bakšana je potajno video kao ovce, a sebe kao vuka koji je će im odrati kožu. Zbog tih misli njegove crvene oči bile su pune veselja, za koje je Munglam znao da je zlonamerno i ironično.

„U gradu postoji jedan trgovac koji kontroliše više skladišta i dućana nego bilo ko drugi”, nastavi Pilarmo. „Zbog veličine i snage njegovih karavana može sebi da priušti da uveze veće količine robe u Bakšan i da ih zbog toga proda po nižim cenama. Taj čovek je doslovno lopov – upropastiće nas svojim nepoštenim metodama.” Pilarmo je bio iskreno povređen i gnevan.

„Govoriš o Nikornu od Ilmara?”, Munglam progovori iza Elrikovih leđa.

Pilarmo ćutke klimnu glavom.

Elrik podiže veđe. „Taj čovek lično predvodi svoje karavane – izlaže se opasnostima pustinje, šume i planine. Zaradio je svoj položaj.”

„Nije o tome reč”, upade debeli Tormijel, s perikom i napuderisan, sa obrazima koji su podrhtavali.

„Ne, naravno da nije.” Slatkorečivi Kelos utešno potapša mišicu svog kolege. „Ali se svi divimo hrabrosti, nadam se.” Njegovi prijatelji potvrdiše. Ćutljivi Deinstaf, poslednji od četvorice, takođe se nakašlja i zaklima čupavom glavom. On spusti svoje nezdrave prste na draguljima ukrašenu dršku praktično beskorisnog bodeža i slegnu ramenima. „Ali”, nastavi Kelos, sa odobrenjem pogledavši Deinstafa, „Nikorn ništa ne rizikuje jeftino prodajući svoju robu – i ubija nas svojim niskim cenama.”

„Nikorn nam je kost u grlu”, nepotrebno pojasni Pilarmo.

„Pa smo vama, gospodo, potrebni moj saputnik i ja da uklonimo tu kost”, izjavi Elrik.

„Ukratko, da.” Pilarmo se znojio. Bio je poprilično oprezan sa osmehnutim albinom. Legende koje su se odnosile na Elrika i njegova zastrašujuća smrtonosna dela bile su brojne i bogate pojedinostima. Samo su iz očajanja potražili njegovu pomoć. Bio im je potreban neko vičan nekromantskim veštinama i naoružan korisnim sečivom. Elrikov dolazak u Bakšan bio je potencijalni spas za njih.

„Želimo da uništimo Nikornovu moć”, nastavi Pilarmo. „I ako to znači uništiti samog Nikorna, onda...” On slegnu ramenima i napola se osmehnu, posmatrajući Elrikovo lice.

„Obične ubice je lako unajmiti, pogotovo u Bakšanu”, blago prijeti Elrik.

„Uh... istina je”, saglasi se Pilarmo. „Ali Nikorn je unajmio čarobnjaka – i privatnu vojsku. Čarobnjak magičnim sredstvima štiti njega i njegovu palatu, a garda ljudi iz pustinje služi, ako magija omane, da se u tu svrhu mogu upotrebiti prirodni metodi. Ubice su već pokušavale da srede trgovca, ali, nažalost, nisu imale sreće.”

Elrik se nasmeja. „To je baš razočaravajuće, prijatelji. S druge strane, ubice su najzamenjiviji članovi zajednice – zar ne? Njihove duše verovatno su otišle da umire nekog demona koji bi inače opsedao pošteniji svet.”

Trgovci se na to kiselo osmehnuše, a Munglam se iskezi, uživajući na svom sedištu u senkama.

Elrik nasu vina za ostalu petoricu. Vino je bilo od vrste koju je zakon u Bakšanu zabranjivao građanima. Previše vina izludelo bi onoga ko ga pije, ali je Elrik već bio popio veliku količinu i nije pokazivao da mu škodi. On podiže pehar žutog vina do usana i iskapi ga, duboko i sa zadovoljstvom uzdahnuvši kad mu je tečnost ušla u sistem. Ostali su oprezno gucnuli iz svojih pehara. Trgovci su se već kajali zbog toga što su ishitreno stupili u kontakt sa albinom. Imali su osećaj ne samo da su legende bile istinite – već i da su preblage prema tom čoveku čudnih očiju koga su želeli da uposle.

Elrik nasu još žutog vina u svoj pehar i ruka mu malo zadrhta, a suv jezik hitro pređe preko usana. Disanje mu se ubrza kad je dozvolio tečnosti da mu klizne niz grlo. Popio je više nego dovoljno da druge muškarce pretvori u nemušte idiote, ali je ono nekoliko znakova bilo jedini pokazatelj da je vino imalo ikakvo dejstvo na njega.

To je bilo vino za one koji su želeli da sanjaju o drugim i manje dostupnim svetovima. Elrik ga je pio u nadi da će, bar na jednu noć, prestati da sanja.

Sada upita: „A ko je taj moćni čarobnjak, gazda Pilarmo?”

„Ime mu je Teleb K'arna”, nervozno odgovori Pilarmo.

Elrikove jarkocrvene oči se suziše. „Čarobnjak iz Pan Tanga?”

„Da – dolazi s tog ostrva.”

Elrik spusti pehar na sto i ustade, opipavajući sečivo od crnog gvožđa, runski mač Olujnik.

On reče sa ubeđenjem: „Pomoći ću vam, gospodo.” Naposletku je ipak odlučio da ih ne opljačka. U glavi mu se oblikovao novi i važniji plan.

Teleb K'arna, pomisli. Bakšan je, znači, sada jazbina u koju si se zavukao?

Teleb K'arna se kliberio. Bio je to opscen zvuk, iz grla nimalo bezazlenog čarobnjaka. Nije pristajao njegovoj mračnoj, crnobradoj spoljašnjosti i visokoj figuri u skerletnoj odori. Bio je to zvuk neprikladan za njegovu veliku mudrost.

Teleb K'arna se kliberio i sanjivo zurio u ženu koja se baškarila na divanu pored njega. Prošaputao joj je nespretne reči nežnosti na uvo i ona se poslušno nasmešila, gladeći njegovu dugu crnu kosu kao što bi milovala psa.

„Budala si i pored sve svoje učenosti, Telebe K'arna”, promrmljala je, zagledana u jarkozelene i narandžaste tapiserije iza njega kojima su bili ukrašeni kameni zidovi njene spavaće sobe. Lenjo je pomislila da ženi nema druge nego da iskoristi muškarca koji joj se potpuno podredi.

„Jišana, prava si kučka”, budalasto dahnu Teleb K’arna, „jer sva učenost sveta ne može da se bori s ljubavlju, a ja te volim.” Govorio je jednostavno, neuvijeno, ne shvatajući ženu koja je ležala pored njega. Gledao je u crnu utrobu pakla i vratio se neoštećene pameti, znao je tajne koje bi um svakog običnog muškarca pretvorile u drhtave pihtije, ali je u nekim stvarima bio jednako neupućen kao njegov najmlađi učenik. Ljubav je bila jedna od njih. „Volim te”, ponovi on, i zapita se zašto ga ona ignoriše.

Jišana, kraljica Džarkora, odgurnu čarobnjaka od sebe i naglo ustade, prebacivši gole, lepo izvajane noge s divana. Bila je to privlačna žena, kose crne kao njena duša; iako ju je mladost napuštala, imala je to neobično svojstvo koje je istovremeno odbijalo i privlačilo muškarce. Dobro je nosila svoju višebojnu svilu koja je lepršala oko nje kad je lakonogo otišla do rešetaka prozora odaje i zagledala se u mračnu i olujnu noć. Čarobnjak ju je posmatrao suženim, zbunjenim očima, razočaran ovim prekidom njihovog vođenja ljubavi.

„Nešto nije u redu?”

Kraljica je nastavila da zuri u noć. Veliki frontovi crnih oblaka kretali su se poput grabljivih čudovišta, hitro preko vetrovitog neba. Noć je bila nemirna i besna oko Bakšana, puna zle slutnje.

Teleb K’arna ponovi pitanje i ponovo ne dobi odgovor. On ljutito ustade i pridruži joj se na prozoru.

„Hajde da odemo odavde, Jišana, pre nego što bude prekasno. Ako Elrik sazna da smo u Bakšanu, oboje ćemo loše proći.” Ona ne odgovori, ali joj se grudi uzdigoše ispod tanke svile i usta se stisnuše.

Čarobnjak zarezha uhvativši je za mišicu. „Zaboravi svog razbojničkog odmetnika Elrika – sada imaš mene, a ja mogu da učinim za tebe mnogo više nego bilo koji vrač s mačem iz propaloga i vremenom pregaženog carstva!”

Jišana se neprijatno nasmeja i okrenu prema svom ljubavniku. „Ti si budala, Telebe K’arna, i mnogo manje muškarac nego Elrik. Tri bolne godine prošle su otkako me je napustio, odšunjavši se u noć po tvom tragu i ostavivši me da čeknem za njim, ali još pamtim njegove

gladne poljupce i divlje vođenje ljubavi. Bogovi! Volela bih da postoji neko ravan njemu. Otkako je otišao, nisam pronašla nijednog kao što je on, iako su mnogi pokušali i pokazali se bolje nego ti – sve dok nisi dopuzao nazad i oterao ih ili uništio činima.” Iskežila se, rugajući mu se i izazivajući ga. „Previše si vremena proveo među svojim pergamentima da bi mi bogzna koliko valjao!”

Mišići čarobnjakovog lica se zategnuše ispod tamne kože i lice mu se iskrivi. „Zašto mi onda dozvoljavaš da ostanem? Mogao bih da te učinim robinjom pomoću napitka – znaš to!”

„Ali nećeš – i zato si *moj* rob, moćni čarobnjače. Kad je Elrik zapretio da te zameni u mojoj naklonosti, prizvao si onog demona i Elrik je bio primoran da se bori s njim. Pobedio je, prisetićeš se – ali je u svom ponosu odbio kompromis. Pobegao si da se sakriješ i on je otišao da te traži – ostavivši me! Eto šta si uradio. *Zaljubljen* si, Telebe K’arna...”, nasmeja mu se u lice, „i tvoja ljubav neće dopustiti da upotrebiš svoje veštine protiv mene – već samo protiv mojih drugih ljubavnika. Trpim te zašto si često koristan, ali ako bi se Elrik vratio...”

Teleb K’arna se okrenu od nje, nadureno čupkajući svoju dugačku crnu bradu. Jišana reče: „Istina je da napola mrzim Elrika! Ali i to je bolje nego napola voleti tebe!”

Čarobnjak zareža: „Zašto si mi se onda pridružila u Bakšanu? Zašto si ostavila bratovljevog sina na prestolu kao regenta i došla ovamo? Poslao sam reč i ti si došla – mora da koliko-toliko gajiš osećanja prema meni!”

Jišana se ponovo nasmeja. „Čula sam da bleđi čarobnjak crvenih očiju s runskim mačem putuje severoistokom. Zato sam došla, Telebe K’arna.”

Lice Teleba K’arne se iskrivi u besu kad se snagno napred i stegnuo ženino rame prstima poput kandži.

„Setićeš se da je taj isti bleđi čarobnjak odgovoran za smrt tvog brata”, ispljunuo je reči. „Ležeš sa ubicom svog naroda i svojih bližnjih. Napustio je flotu koju je bio poveo da hara u njegovoj sopstvenoj

zemlji kad su gospodari zmajeva pošli u odmazdu. Darmit, tvoj brat, bio je na jednom od tih brodova i sada leži spaljen i raspada se na dnu okeana.”

Jišana umorno odmahnu glavom. „Uvek to pominješ, i nadaš se da ćeš me postideti. Da, bila sam sa onim koji je doslovno ubica mog brata – ali Elrik je imao i groznije zločine na savesti pa sam ga ipak volela, uprkos tome ili zbog toga. Tvoje reči nemaju dejstvo koje bi hteo, Telebe K’arna. A sada me ostavi, želim da spavam sama.”

Čarobnjakovi nokti bili su i dalje ukopani u Jišanino meso. On opusti stisak. „Izvini”, reče, slomljenim glasom. „Dozvoli da ostanem.”

„Idi”, odvrati ona meko. I mučen sopstvenom slabošću, Teleb K’arna, čarobnjak od Pan Tanga, ode. Elrik od Melnibonea bio je u Bakšanu – i u nekoliko različitih prilika zakleo se nekoliko zakletvama osvete Telebu K’arni – u Lormiru, Nadsokoru i Tanelornu, kao i u Džarkoru. Crnobradi čarobnjak je u srcu znao ko bi pobedio u svakom mogućem dvoboju.